

Autor(ři): Lucy

Vyšlo: 4 / 04

Překvapivě, podle názoru některých pánu muzikantů, chybí v oblasti nástrojové techniky špetka ženského elementu. Smysl této myšlenky mi nebyl jasný - ale jen do chvíle, kdy se přede mnou objevili „přátelé“ z redakce s papírovou krabicí v náručí, a s nabídkou otestovat klávesové kombo od světoznámého výrobce. Neváhala jsem.

Co mám před sebou?

Po klávesových aparátech Roland KC-100 a KC-300 (testovaných v MS 4/01) se do spárů časopisu dostal jejich další bráška, také plyšově modrého vzhledu, čtyřkanálový Roland KC-150, který se na trhu objevil společně s dalšími modely KC-60, KC-350 a KC-550.

Zaměříme se nejprve na fyzický popis klávesového komba, jehož elegantní design, rozměry 480 x 295 x 435 mm a pouhých 16 kg celkové váhy rozhodně neubírají na robustním a bytelném dojmu. Konstruktivní zpracování pro náročnější podmínky odpovídá rovněž povrchová úprava v podobě odolné kobercoviny, ochranných krytů na rozích a celokovové mřížky. Na spodní straně jsem automaticky a úspěšně hledala jamku pru nasazení na stojan. Zvědavá jsem byla rovněž jakým způsobem je řešeno připojení napájecího kabelu. Ten je v případě Rolanda trvale připevněn na zádech aparátu a je možné jej při přenášení uchytit umělohmotnou páskou a suchým zipem. Přestože to neshledávám jako závažnou chybu, nemůžu si neodpustit poznámku, že z vlastní zkušenosti bych raději uvítala kabel odpojitelný. Ale pokračujme. Podobně jako starší KC-100 je kombo s výkonem 65 wattů RMS osazeno 12" wooferem a nechybí ani piezo tweeter. Velké plus můžeme přikládat umístění ovládacího panelu na horní části komba. Umožňuje mnohem jednodušší a přístupnější manipulaci s jednotlivými potenciometry během živého hraní, což dle mého názoru ocení ne jeden klávesista, který měl tu čest setkat se s aparáty, jejichž ovládání bylo vzadu. Tento prostor věnoval výrobce výhradně zesilovacímu panelu. My se však nejprve podíváme na zoubek ovládání, které je dimenzováno nejjednodušším možným způsobem, což je jediné správně... Zcela vlevo nalezneme čtyři otočné ovladače pro nastavení úrovně jednotlivých kanálových vstupů, dále dvoupásmový ekvalizér pro společnou úpravu basů a výšek a volume potenciometr, kterým zároveň ovládáme i sluchátkový výstup. (Malé upozornění - i přes použití stereofonních sluchátek bude výstup monofonní). Zbývá zmínit jen on/off tlačítko a červeně svítící ledku. Co se týká vstupních a výstupních možností, zde jsme se dočkali několika inovací. Co tedy Roland KC-150 v tomto směru nabízí? Nejprve bych poukázala na I/O shodné s modelem KC-100. Modráček je opět vybaven třemi 1/4" linkovými mono vstupy s citlivostí - 20 dBu. Změny nedoznal ani kombinovaný vstup prvního kanálu, který je kromě 1/4" formátu doplněn také XLR konektorem pro připojení mikrofону. Vstupní citlivost je v tomto případě stanovena opět v rozsahu od - 50 dBu do - 20 dBu. Jen pro upřesnění, čtvrtý kanálový vstup s označením MONITOR je stejně jako u staršího typu, konstruován pro zapojení sekvenceru nebo podobného zařízení, eventuálně odposlechové linky z mixu a není propojen s výstupní linkou, která je standardně provedena ve 1/4" nesymetrickém jacku a s úrovní + 4 dBu. Pozitivem je určitě přidaný výstup pro subwoofer, který na KC-100 chyběl, podobně jako RCA konektory pro připojení CD nebo MC přehrávačů. Kdybych byla hnidopichem (ponechávám pro

jistotou v mužském rodě), minimálně bych přivítala ještě jeden výstup pro externí reproduktor.

Hrrr na něj!

Uvažovala jsem (a byla to fuška) jak nejlépe ověřit kombíčko v praxi. Nabízely se dvě možnosti: vyzkoušet všechny vlastnosti a možnosti aparátu doma v klidu nebo otestovat schopnost prosadit se na zkoušce v konkurenci ostatních nástrojů. Mnohé z vás by mohla napadnout i třetí eventualita – využít testované kombo jako monitoring při live produkci na pódiu, leč vzhledem ke krátké testovací době jsem k tomuto způsobu odzkoušení na rozdíl od prvních dvou případů neměla příležitost. Začněme bez rušivých elementů (spoluhráči z kapely prominou). Bezprostředně po zapnutí komba se ozvalo mírné lupnutí a slabé zašumění, které však brzy odeznělo do ztracena. Jinak byl přístroj tichý a neprodukoval rušivé brumy či hluky, a to ani při vytažení patřičných potenciometrů. Kombo jsem testovala se dvěma zvukovými moduly řízenými masterkeyboardem stejného výrobce. V této souvislosti považuji za velmi pozitivní větší počet kanálových vstupů. Otevřel se mi tak prostor pro další práci se zvukem, zejména v možnostech nastavení obou modulů. Potěšila mě i přiměřená reakce citlivostních potenciometrů (ani málo, ani moc), což nemusí být vždy samozřejmostí. Co se týká reprodukce samotných zvuků, zpočátku jsem neměla žádné výhrady. Pozastavila jsem se až ve chvíli, když jsem zvýšila hlasitost přes střední úroveň (tedy přes hodnotu 5). Problém nastal zejména u těch zvuků, které jsou náročné na dobré zpracování vysokých frekvencí jako například varhany nebo hamondky. Zvuk začal být mírně zkreslený a nepříjemně „pisklavý“. Po stažení výšek to ale zase nebylo ono, zvuk byl jakoby „za dekou“. Myslím, že mít k dispozici ještě třetí středový potenciometr by nebylo úplně marné. Frekvenční nevyrovnanost vysokých kmitočtů a jejich charakter bych potom, po konzultaci a poradě s kolegy a odborníky na zvuk, přisoudila spíše použitému výškovému reproduktoru, než konstrukci zesilovače jako takového - není piezzo jako piezzo, a byť vypadají shodně, některá prostě nehrají při vyšší zátěži „dobře“. Do úzkých jsem se tedy dostala až na zmíněné zkoušce, kde jsem ve společnosti svých metalových kolegů musela aparát „vyhulit“ v podstatě na maximum. Marný boj. Na obranu Rolanda musím dodat, že proti výkonným basovým a kytarovým stackům se s 65 watty jen těžko prosadíte, a každý aparát má své limity. Právě zde by asi přišel vhod další externí reproduktor zvětšující vyzářovací plochu, a tím, při stejném výkonu, zvyšující hladinu akustického tlaku. Troufám si říci, že pro „mírnější“ hudbu je tento aparát naprosto dostačující. Do kolonky plus patří také skutečnost, že KC-150 na zkoušce i tak nezahálel, a nabídl své služby panu bubeníkovi, který si přes čtvrtý kanál používal do sluchátek klik z automatického bubeníka a příposlech kláves.

A na závěr...?

Přestože bych osobně preferovala výkonnější aparát, myslím že nelze Rolandu KC-150 upřít, i přes nepatrné mušky, eleganci, mobilitu, praktičnost a flexibilitu. Už jen samotný fakt, že je „ocejchován“ značkou, která má v tomto směru něco za sebou, hovoří za své. Určitě každý nadšený „kutil muzikant“ ocení veškeré funkce, které mu umožní kvalitně doma tvořit, o cvičení nemluvě. Pro svůj nižší výkon si kombo vyberou spíše hráči z méně hlučných skupin a své uplatnění najde jistě i při komornějších sólových produkcích.